

Media: ΘΕΣΣΑΛΙΑ **Page:** 18 **Published at:** 07-07-2024
Author: **Surface:** 1046.59 cm² **Circulation:** 0
Subjects:

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

«ΓΑΛΟΤΣΕΣ ΝΟΥΜΕΡΟ 44» ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ ΜΕ ΜΙΚΡΕΣ, ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Το βιβλίο «Γαλότσες νούμερο 44» της Χριστίνας Μιχαηλίδου που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ιωλκόκ, αποτελείται από 27 μικρές ιστορίες που έχουν ως κοινό άξονα τη διεισδυμική ματιά στο ανθρώπινο βίωμα.

Γατί η Λαμπρινή σέρνει τα βήματά της μέσα σε τεράστιες ανδρικές γαλότσες; Με ποιο τρόπο θα εκδικηθεί η Αγγέλω τους άντρες του χωριού για την έλλειψη ιστορίας; Τι έλεγε το μήνυμά που διάβασε η Μαρούλα στο κινητό του Γρηγόρη; Θα καταφέρει ο Ανδρέας να σώσει τη γάτα του; Θα προλάβει η Σοφία να ξεφύγει από τον κακοποιητικό σύζυγό της;

Οι ηρωίδες και οι ήρωες του βιβλίου, η Λαμπρινή, η Αγγέλω, η Μαρούλα, ο Ανδρέας, η Σοφούλα, είναι πρόσωπα οικεία, πρόσωπα της διπλανής πόρτας, άνθρωποι που ζήσαν σε παλαιότερες εποχές και άνθρωποι του σήμερα που έχουν να αντιμετωπίσουν σύγχρονα προβλήματα, άνθρωποι της επαρχίας και του χωριού, άνθρωποι της πόλης. Όμως, σε όποιο χώρο ή χρόνο και αν ζήσαν, έχουν κοινά χαρακτηριστικά και βιώματα. Είναι άνθρωποι που συγκρούονται με τα κοινωνικά στερεότυπα ή υποτάσσονται σε αυτά, που διεκδικούν ένα καλύτερο αόριο ή παραιτούνται στη μοίρα τους, θυσιάζουν, προσβιβούν και προσβιβούνται, αγαπούν και μισούν. Ανάμεσα τους βρίσκονται και οι άνθρωποι που δεν χωράνε πουμενά, άντρες και γυναίκες που ματώνουν προσπαθώντας να στριμώξουν τις ζωές τους μέσα σε προαιώνια καλούπια για να γίνουν αποδεκτοί. Με γραφή απλή, ζωντανή και παραστατική η συγγραφέας επικινωώνει άμεσα με τον αναγνώστη και τον κηρεί κοιωνό στα δρώμενα της κάθε ιστορίας. Αλήθεια και μήθος συμπλέουν και γεννούν 27 μικρές, αυτοτελείς ιστορίες που έχει ακούσει ή έχει βιώσει, γιατί τελικά η ζωή τροφοδοτεί και την πιο παράδοξη φαντασία...

«Κανέναν δεν πείραζε η Αγγέλω, μόνο τα γέλια της που ξεπούσαν αλλόκοτα, κάποια καλοκαιρινά μεσημέρια, ξελιγωμένη από αόρατα χάρδια και φιλιτά, τάραντα τον ραχατί τους και τους ενοχλούσαν. Ο σπουδαγμένοι του χωριού την αποκαλούσαν γραφική φιγούρα και μειδιάζοντας κουνούσαν το κεφάλι σε κάθε χαιρετισμό της. Οι υπόλοιποι άντρες δεν σήκωναν το κεφάλι από το τάβλι - σαν μην υπήρχε. Κι όμως, οι περισσότεροι την ήξεραν καλά από τα μικρά τους, γιατί η Αγγέλω κουβαλούσε μια βαριά προίκα...» (απόσπασμα από το διήγημα Το μεταξωτό). Το βιβλίο μπορεί κανείς να το βρει στο e-shop των εκδόσεων Ιωλκόκ <https://iolcos.gr/eshop/titles/galotse-noymero-44/> ή σε όλα τα βιβλιοπωλεία με παραγγελία.

Στο τρίτο και τελευταίο μέρος του αφιερωματός μου σε εικονογραφημένα βιβλία που ξεχώρισαν επέλεξε τέσσερα βιβλία: «Το φαφούτικο» της Δέσποινας Κοκκίδου (εκδ. Μεταίχμο), «Το ποδήλατό του» της Χριστίνας Φραγκεσκάκη (εκδ. Καλειδοσκόπιο) και «Ο μικρός μουσικός» της Αλεξάνδρας Μητσιάδη (εκδ. Πατάκη). Αγαπημένο, το βιβλίο «Ιστορίες για εφτάψυχα σκουπίδια» της Αλεξάνδρας Σέλεη που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Καλέντης σε εικονογράφηση της Πετρούλας Κρήγου.

Καλό καλοκαίρι με όμορφα βιβλία!

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΚΟΥΖΙΑΡΗ, συγγραφέα παιδικών βιβλίων

Βιβλία που ξεχώρισαν:

ΤΟ ΦΑΦΟΥΤΙΚΟ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΟΚΚΙΔΟΥ

Εικόνες: Ελένη Μαργουλιθ, Αγγλική Ρελόκη Μεταίχμο

Ένα πουλί μας αφηγείται την ιστορία ενός αγοριού που μόλις του είχε βγει ένα δόντι και δεν ήξερε τι να το κάνει. Στη χώρα του τα πεσμένα δόντια συνηθίζεται να τα πετάνε ψηλά στη σκεπή για να έχουν τύχη τα νέα που θα βγουν, αλλά δυστυχώς αυτό δεν μπορούσε να συμβεί, αφού το δικό του σπλιτ δεν είχε σκεπή. Άραγε, θα ήταν άτυχος για μια ζωή; Τότε το πολυταξιδεμένο πουλί ηρέμησε το αγόρι, λέγοντάς του πως την τύχη θα μπορούσε να την αναζητήσει σε παραδόσεις άλλων χωρών, μαθαίνοντας τι κάνουν με τα πεσμένα δόντια των ανθρώπων. Έτσι, του μίλησε για τη Χίλη, όπου τα δόντια γίνονται σκουλαρίκια και κρεμούνται στα αυτά ή για το Ελ Σαλβαδόρ, όπου ανταλλάσσονται με χρήματα. Του μίλησε για τη Βραζιλία, όπου τα πετάνε ψηλά στα πουλιά για να τους φέρουν άλλα πιο γέρα ή για την Ασία, όπου τα πάνω δόντια τα θαβάνε στη γη...

Ξεκινώντας το βιβλίο της Δέσποινας Κοκκίδου, το οποίο καταπνάνεται με ένα ωραίο θέμα. Το δικαίωμα όχι μόνο να επλέγουμε με εμείς τα έθιμα που μας ταιριάζουν, αλλά να φτιάχνουμε και δικά μας έθιμα. Για να το πετύχουμε αυτό η συγγραφέας μας ταξιδεύει σε όλες τις ηπείρους, σε πολλές χώρες, με διαφορετικές αντιλήψεις και έθιμα. Το ταξίδι είναι πραγματικά συναρπαστικό και στο τέλος καταλήγουμε όλοι στο ίδιο συμπέρασμα: Οι άνθρωποι είναι τόσο διαφορετικοί, αλλά και τόσο ίδιοι ταυτόχρονα. Εξήμνο και ευρηματικό το κλειδί της ιστορίας και πραγματικά υπέροχος και οι εικόνες των δυο εικονογράφων. Στο τέλος του βιβλίου υπάρχουν και δέκα προτάσεις αξιοποίησης της ιστορίας που σχετίζονται με τη διαπολιτισμική συνείδηση, τη σεματική φροντίδα, αλλά και την ενίσχυση της απελευθερωτικής φαντασίας.

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΦΡΑΓΚΕΣΚΑΚΗ

Εικόνες: Πέτρος Μπουλούμπασος Καλειδοσκόπιο

Ο Χασμ αγαπά την μπιά του, το παγωτό φρούλα - σοκολάτα, τα κινούμενα σχέδια, αλλά περισσότερο απ' όλα αγαπά το ποδήλατο. Κάθε πρωί περνά από το ποδηλατάδικο του πατέρα του, του Μοχάμεντ, και χαϊδεύει τις σπές τους τα καθαρά κι αγνίζε με τα πόδια του τα πεντά. «Όταν μεγαλώσω, θα γίνω ποδηλατάς», λέει ο Χασμ κάθε τόσο.

Ο χρόνος περνά και ο Χασμ αποκτά το δικό του ποδήλατο. Και τι δεν κάνει μ' αυτό! Τρέχει στους δρόμους της πόλης του της Χάμερ, σπριντάρει, αφήνει το τιμόνι, κάνει ορμποπεταλά στις ανηφορίες. «Θα με πάρεις μαζί σου;» τον ρωτά η Λενίς, η αδελφή του, και κείνος δεν της χαλά χατίρι. Ο καιρός περνά γρήγορα και μια νύχτα παγωμένη φωνές και κρότοι ξυπνούν τα δυο παιδιά, που τρέχουν στην αγκαλιά των

• ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ (Γ' ΜΕΡΟΣ)

Εικονογραφημένα βιβλία που ξεχώρισαν

γονιών τους. Το πρωί αντικρίζουν ανθρώπους να φωνάζουν, σπύτα γκρεμισμένα, σκόνη, καμένα λουλούδια... Ο Μοχάμεντ τρέχει να δει για μια τελευταία φορά το ποδηλατάδικο του. Επιστρέφοντας, βάζουν στα σκουπίδια τους λίγα πράγματα, τα πιο αγαπημένα. Η Λενίς παίρνει αγκαλιά τον ακούδο της ενώ ο Χασμ το ποδήλατό του και ξεκινούν... Η συγκινητική νέα ιστορία της Χριστίνας Φραγκεσκάκη αναφέρεται στην αγριότητα του πολέμου, που μέσα σε λίγες ώρες αναγκάζει ανθρώπους να εγκαταλείψουν όσα έχουν πασχίσει να φτιάξουν όλα αυτά τα χρόνια, για να σωθούν. Εστιάζει όμως στο δέσιμο των μικρών παιδιών με αντικείμενα (εδώ με ένα ποδήλατο) και στη δυσκολία αποχωρισμού τους, όταν οι συνθήκες το απαιτούν. Μάλιστα, χρησιμοποιείται ένα μεγάλο και σγκώδες αντικείμενο, που μας υποψιάζει πως πιθανότατα να μη φτάσει τελικά στον προορισμό του. Ούτε όμως ο πιο καχύποπτος αναγνώστης δεν θα μπορούσε να φανταστεί τον βίαιο τρόπο που επέλεξε ο βορκάρης για να σταματήσει αυτό το ποδήλατο από το ταξίδι του στον τελικό προορισμό του και φυσικά τον αντίκτυπο που αυτό μπορεί να έχει στην ψυχή ενός μικρού παιδιού. Κι όμως, δεσπετικητικά η συγγραφέας καταφέρει να διώσει όλη αυτή τη μαυρίλα του αποχωρισμού και να κάνει το παιδί να χαμογελάει ξανά. Η φωνή; Λίγες μπουγιές, που δημιουργούν ξανά το ποδήλατο. Οι αναμνήσεις έρχονται και πάλι και όλη αυτή η χαρά, η ξεγνοιασιά, η ευτυχία το κατακλύζουν και το μεταφέρουν εκεί, στο αγαπημένο του μέρος. Άλλωστε, ό,τι αγαπάμε πραγματικά, δεν πεθαίνει. Μένει για πάντα στην ψυχή μας. Η ιστορία συνοδεύεται από τη μαγική εικονογράφηση του Μπουλούμπασ. Ενδιαφέρον και το επίθετο στο τέλος. Για αναγνώστες από 9 χρόνων και πάνω.

ξαναγράφει. Δεν είναι ευχαριστημένος με τις παρτιτούρες του. Νιώθει σαν κάτι να λείπει από το έργο του. Έχει κλείσει τη παρτίδα, έχει κρύψει τα ρολόγια. Δεν θέλει κανένα ήχο να τον ενοχλεί. Από τη γωνιά του δρόμου ένας μικρός μουσικός ξεπροβάλλει. Με το ακορντεόν του περπατά και παίζει μουσική. Οι περαστικοί γυρνούν το κεφάλι τους ενώ οι μαγαζοτσορες βγαίνουν έξω για να τον ακούσουν. Οι νότες του ξεφεύγουν από το πεντάγραμμο από τις χαρομάδες στο δρόμο του μεγάλου μουσικού. Μειδιά σκκώνεται και πλησιάζει προς το παρτίδο. Κοιτάζει χαμηλά. «Το ακορντεόν ψιθυρίζει... και κλείνει τ' απ' αυτό. Αντιπαθεί τη μουσική του δρόμου, τους πλανόδιους οργανοπαίκτες. Τα μουσικά όργανα δεν πρέπει να βρίσκονται στα πεζοδρόμια. Σπουδαία μουσική γράσουν μόνο μουσικοί σαν και κείνον. Κλείνει τις κουρτίνες και ξαναυρίζει την σκκέρλεκα του. Ξο-ναδιαβάξει την παρτίτούρα του. Του είναι αδύνατο να συγκεντρωθεί. Πινανοέρχεται στο δωμάτιο, ώσπου το βλέμμα του πέφτει στο μπασούλο δίπλα στο κρεβάτι του... Υπέροχο το νέο βιβλίο της Αλεξάνδρας Μητσιάδη και του Σβετλίν Βασίλεβ. Πάντοτε μοναδικό, που θα γοητεύσει κάθε αναγνώστη, μικρό και μεγάλο. Η συγγραφέας με τον ποιστικό της λόγο και ο εικονογράφος με τις ατμοσφαιρικές του εικόνες μάς μεταφέρουν σε μια από τις ωραιότερες μορφές τέχνης, τη μουσική και μέσω της ιστορίας τους στέλνουν ένα δυνατό μήνυμα: Η μουσική ενώνει ανθρώπους, λαούς, πολιτισμούς. Μια ιστορία που κινά σαν μελωδία για να φτάσει στο συγκλονιστικό φινάλε της έχοντας σαν σύμμαχο της συγκλονιστικές δημιουργίες του Σβετλίν. Το βιβλίο κυκλοφορείς πρώτα στα ιταλικά από τον εκδοτικό οίκο Kite Edizioni και τώρα ξεκινά το ταξίδι του και στα ελληνικά από τις εκδόσεις Πατάκη. Ένα βιβλίο - όμως στη δύναμη της μουσικής. Όπως είπε και ο Πλάτων: «Η μουσική είναι ένας ηθικός κανόνας, δίνει ψυχή στο σώμα, φτερά στη σκέψη, απογειώνει τη φαντασία, χαρίζει χαρά στη λύπη και ζωή στα πάντα».

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΗΤΣΙΑΔΗ

Εικόνες: Σβετλίν Βασίλεβ Πατάκη

Ο μεγάλος μουσικός με το καλοξυμένο μολύβι του θρήνη και

Αγαπημένο βιβλίο

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΕΦΤΑΨΥΧΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΣΕΛΕΗ

Εικόνες: Πετρούλα Κρήγου Καλέντης

Η συγγραφέας μεγάλωσε ακούγοντας τη φράση: «Είναι κρίμα να πετιόνται τα πράγματα, δες, ακόμα καινούρια είναι». Η γιαγιά της η Αλεξάνδρα κρατούσε χάρτινα περιτυλίγματα, κορδέλες από συσκευασίες, κεσεδάκια από γιορτή, λάστιχα, κουμπιά και μετά τους έδινε ζωή. Στα κεσεδάκια τάζε περαστικούς γάτους ή έβαζε στα εγγονάκια της τα καταπληκτικά μικρά της, με τα υφάσματα έφτιαχνε κουρλελούδες που στόλιζαν τις κουζίνες της οικογένειας και τόσα ακόμη. Μεγαλώνοντας ακολουθούσε και η συγγραφέας τα βήματά της και μάθετε ό,τι οι άλλοι θεωρούσαν περιτό. Επειδή της άρεσαν οι ιστορίες για σκουπίδια, διάλεξε δεκαεπτά για να μας τις διηγηθεί. Μια πρωτότυπη ιδέα που έγινε ένα πολύ ενδιαφέρον βιβλίο. Ναι, τα σκουπίδια είναι εφτάψυχα, αφού μπορούν να χρησιμοποιηθούν ξανά και ξανά και να αποκτήσουν περιαισθησία από μια ζωέ. Πολύ σημαντικό οι δυο ορισμοί (ανακύκλωση & επανάχρηση) που δίνουν για τους μωβητές στην αρχή του βιβλίου.

Χρήσιμες για γονείς και εκπαιδευτικούς και οι πολλές και ενδιαφέρουσες ιδέες που δίνονται από τη συγγραφέα στις τελευταίες σελίδες του βιβλίου (μολυβοθήκες από κορνέβρες, σουβέρ από παπάκια και ύφασμα, ταΐστρες για πουλιά από χάρτινες συσκευασίες γάλατος κ.ά.). Ανάμεσα στις εξαιρετικές ιστορίες που παρουσιάζονται θα αναφερθώ ενδεικτικά σε ένα παιδικό παιχνίδι, τους «αστραγάλους» ή κότσια (κοκαλίκια από τα κατσίκια), στην ιστορία της περπατητής, όπου έσβησαν όσα έγγραφαν και τη χρησιμοποιούσαν ξανά, στην ιαπωνική τέχνη του κιντσούκι, όπου όταν έσπαγε ένα μολυβάκι ρυθιού κολλούσαν τα κομμάτια του με λεπτά σκόνη κρησού, στη σύγχρονη τέχνη και στους εκπροσώπους της: Ντσαν, Πικάσο, Γουόρхол, όπου χρησιμοποιούσαν φτηνά, και φυσικά στον λόφο του Φιλοπάππου και τη διαμόρφωσή του με υλικά από καταπαράσιες κτηρίων από τον σπουδαίο αρχιτέκτονα Δημήτρη Πικιώνη... Όμορφη αφήγηση, υπέροχες εικόνες, γνώση στις σωστές αναλογίες. Εξαιρετική πρόταση από τις εκδόσεις Καλέντης.